

המחכה לאהבה.

מאת

רועי מליח רשף

דמויות

אראבלה – רווקה בת שלושים ושבע.

קלאמש – מנהל תחנת רכבת

מקום

תחנת רכבת.

מחזה נכתב במיוחד עבור :

פרויקט המחזאים.

ע"י רועי מליח רשף

050-720-8887

Froik04@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

[נכנסת אראבלה, בחורה צעירה, שמנמונת, מלאת חיים].

אראבלה היום זה היום. היום את עוזבת
אראבלה, את שומעת,
היום בת שלושים ושבע
ומה בסך הכול ביקשת קצת אהבה?
בן זוג. גבר שייגע וינשק.
אמרו: תמתיני, האהבה תגיע.
שלושים ושבע שנה המתנתי - לא הגיעה.
אמרו: אל תחפשי, היא תופיע.
לא חיפשתי. ישבתי בבית וחיכיתי.
האם הופיעה? לא הופיעה.
צוחקים עליי ברחוב, תראו את זאת,
מחכה לאהבה.
אז זהו לא יותר, היום אני מסיימת.
אחכה לרכבת ואז ברגע האחרון
אקפוץ לפסים. ואז כולם יגידו:
זאת מתה בטרגדיה ולא בקומדיה.
אל הרכבת!

[תחנת הרכבת, קלאמש מנהל תחנה צעיר, לבושו מוקפד הליכתו קפוצה. מצלצל בפעמון הרכבת נכנסת לרציף]

קלאמש: תחנה סופית, נא לרדת.
תחנה סופית, נא לרדת.

[קולותיהם של אנשים יורדים. קלאמש מחייך מחווה עם הכובע. אט אט יורדת דממה. נכנסת אראבלה.]

אראבלה:

עכשיו לייצר היסטריה ולקבל יחס.
סליחה, סליחה. אני דורשת לדעת
איפה מנהל התחנה?

[קלאמש מבחין באראבלה. קלאמש מסתובב. רואה אותה.]

קלאמש: יוסף קלאמש, מנהל התחנה החדש.
לרשותך.

אראבלה: קלאמש?

קלאמש: כן, זהו שמי.

אראבלה: איזה מן שם זה קלאמש?

קלאמש: זה השם לטוב ולרע.

אראבלה: כן, טוב, אם כך

מתי הרכבת האחרונה מגיעה?

קלאמש : בעוד מספר דקות.

אראבלה : אה-הה. ויש לך מספר?

קלאמש : של מה?

אראבלה : של הדקות.

קלאמש : בחצות בדיוק.

אראבלה : ומתי בדיוק חצות?

קלאמש : בעוד מספר דקות!

אראבלה : הבנתי. אלך להמתין ברשותך.

קלאמש : רק לא ללכלך את התחנה.

[אראבלה מפנה אליו את האגן. קלאמש מתבונן בה.].

אראבלה : למה לא אומרים לאראבלה שמתחלף מנהל?

למה לא מודיעים, למה לא שמים שלט:

שכרנו מנהל חדש, רווק אידיאליסט.

שלט כזה צריך להיות גדול

בעמוד המרכזי של כל עיתון.

שכולם יידעו:

כאן בתחנה יש פוטנציאל, רק לבוא ולקחת.

ואיך שהוא מסתכל.

קלאמש : מבט מטונף לגברת הזאת יש בראש

מה היא מתכננת?

בטח חושבת שקלאמש ילך

וישאיר את התחנה ריקה, ללא השגחה.

שתוכל לעשות מה שהיא רוצה.

לא! כמנהל תחנה יש לי מחויבות.

אראבלה : תראו איך הוא עוגב.

למרות הפנים הקשוחים

זה רמז להתעניינות.

יכול להיות שאני מפספסת

הזדמנות אדירה לאהבה?

טוב, יש עוד כמה דקות,

עלי לברר עם הדלת פתוחה

ואם היא סגורה -

Au revoir מציאות

שלום עולם הבא.

[מנופפת לקלאמש שללום. הוא מחייך בקושי ומנופף בחזרה. אראבלה מוציאה ממתק מתיקה.]

אראבלה רוצה?
קלאמש: מה את מציעה?
אראבלה: בלגי.
קלאמש: בלגי זה טוב.
אראבלה: אז רוצה?
קלאמש: זה בא עם נייר עטיפה?
אראבלה: כמובן.
קלאמש: אז יש פה פוטנציאל ללכלוך.
 לא תודה.
אראבלה: כרצונך
 [פותחת את העטיפה מכניסה את השוקולד לפה.]
אראבלה: מממ... טעים. טעים מאוד.
 אין מה לומר, הבלגים יודעים את העבודה.
קלאמש: תראו אותה, עושה גניחות של הנאה
 מנופפת בדגל בלגיה
 והכל כדי להסתיר את נייר העטיפה.
אראבלה: נו למה הוא לא מתקרב.
 כמה סימנים אני כבר יכולה לתת.
 אין לי ברירה
 אזרוק את נייר העטיפה.

[נותנת לעטיפה ליפול לרצפה..]

קלאמש: ידעתי. נא להרים!
אראבלה: הנה הוא בא.
קלאמש: להרים תיכף ומיד.
אראבלה: עכשיו לשחק אותה תמימה.
 את מה?
קלאמש: את זה.
אראבלה: מה זה?
קלאמש: מה זה, מה זה?
אראבלה: מה זה, מה זה, מה שאתה אומר?
קלאמש: הנייר!
אראבלה: איזה נייר?
קלאמש: [מתכופף לנייר] הנה, זה. זה!
 נייר מקומט, קטן,

מעוך עם שאריות של בלגיה עליו.

אראבלה: לא רואה.

קלאמש: גברת, הנה כאן, בין רגלייך.

אראבלה: איפה?

[קלאמש נכנס בין רגליה.]

קלאמש: תסתכלי למטה גברת.

[אראבלה מסתכלת.]

רואה? הנייר הזה שאת, ברוב חוצפתך

זרקת בגסות, בלי חוסר התחשבות,

כאילו את חיה לבד בעולם,

רק את ולא אף אחד מלבדך.

כאילו כולם צריכים לשרת רק אותך.

אראבלה: אתה לא צריך לשחק אותה קשה להשגה.

קלאמש: על מה את מדברת, נפלה לך העטיפה.

אראבלה: אתה עושה את עצמך, אני יודעת.

אומר נפלה לך העטיפה ובעצם מגשש

רווקה - לא רווקה.

רווקה - לא רווקה.

תן לי לעזור לך - רווקה!

קלאמש: מה?

אראבלה: אם תהית - רווקה.

קלאמש: להרים!

אראבלה: ואתה?

קלאמש: אני?

אראבלה: יש אהובה?

קלאמש: תרימי את נייר העטיפה!

אראבלה: נו תענה.

קלאמש: אין אהובה, אבל זה לא שייך לעניין.

אראבלה: השם אראבלה דובואה.

קלאמש: נעים מאוד, עכשיו תרימי נייר העטיפה.

אראבלה: בעניינים של לכלוך על הרצפה

הוא קשה כמו קיר מבטון.

זה מוצא חן בעיני.

אולי תרים אתה?

קלאמש: לא. בשום פנים ואופן לא.

אראבלה: כמחווה של ג'נטלמן לרווקה.
קלאמש: אני לא משרת, גברת, ולא נקניק,
יש לי עמוד שדרה, רואה מה כתוב כאן?
[מצביע על התג שלו] מנהל תחנה.
אראבלה: בסדר, בסדר ארים את הנייר
ורק כדי לתת לך תחושה של מימוש עצמי.
כי אני רוצה שתדע שבכל ענייני האהבה
אראבלה מקריבה.

[מרימה את העטיפה, מפנה לו את האגן. מניחה את הנייר עטיפה בפח ומתרחקת.]

קלאמש: חוצפנית כזאת
אראבלה: חוצפן כזה,
יש גבול גם עם הקשה להשגה,
מנהל מלחמות עולם על נייר עטיפה,
הוא צד כבוד, אני צדה אהבה
טוב, אין ברירה,
התחייבת להתפגר קבל עם ועדה
אז קדימה בלי פחד, לפסים.

[אראבלה מתקרבת לשפת הרציף.]

אוי את מפחדת.
בשביל התאבדות צריך השלמה
ואת מקונפלקטת.
אוי, אהבה, אהבה.
למה אין מדריך מסודר.
למה זה לא מאורגן על ידי הממשלה.

[קלאמש מבחין באראבלה ליד הפסים ומזנק לעצור אותה, נוגע בה.]

קלאמש: לא לעבור את הקו הצהוב!
אראבלה: תראו, מצא סיבה לגעת.
קלאמש: אני נוגע כדי שתזווי
אראבלה: עדיין לא מוריד את היד.
קלאמש: גברת ללכת אחורה.
הרכבת תגיע שתגיע.
גברת, הלו, את חירשת?
אראבלה: לא חירשת, צלולה,
עכשיו הכול ברור,

אתה טירון בענייני אהבה.
מוצא סיבות טיפשיות
להניח עלי את ידך.
מה אני תפוז בשוק?
ממשמשים כדי לבדוק טריות.
מספיק, די
הכול בחוץ. אני מעוניינת,
אתה מעוניין, בוא נממש.
גברת. **קלאמש :**
תגידי את שמי, אראבלה, אראבלה!
גברת! **קלאמש :**
בוא נזנח את המשחקים המקדימים.
גברת! **קלאמש :**
תגידי את מה שאתה מרגיש ,
תגידי את צפונות ליבך,
תגידי - את מאדאם, אהבת חיי,
אותך רציתי מאז שחרית הימים,
לעשות איתך ילדים, לחיות חיים שלמים.
הרי בשביל מה יש מילים,
אם לא כדי להגידי את מה שרוצים.
גברת, אני אגידי לך דבר אחד
ודבר אחד בלבד!
כן? **אראבלה :**
אחורה עכשיו ומיד. **קלאמש :**
[שתיקה].
זהו? [שתיקה]. רק אחורה עכשיו ומיד? **אראבלה :**
כן. **קלאמש :**
אני מבינה. **אראבלה :**
[הוא מרחיק את אראבלה מהפסים. היא הולכת עצובה.]
זהו הגענו. **קלאמש :**
[הוא פונה ללכת. היא לא משחררת לו את היד].
גברת היד. **קלאמש :**
לא. **אראבלה :**
שחררי אותי. **קלאמש :**

אראבלה: לא אשחרר.

קלאמש: שחררי אמרתי.

אראבלה: בבקשה, אני מתחננת.

תשאיר את היד.

לא נותר לי כלום בחיים.

אני בודדה,

כל מה שנותר לי זאת היד שלך.

קלאמש: גברת, את באה לכאן לתחנה,

מוונדלזת את המקום עם ניירות עטיפה.

מתקרבת לפסים עד כדי סכנה.

ועכשיו כולאת את היד שלי,

אי אפשר להשתמש בנואשות כפעולה.

אראבלה: לא הייתי עושה את זה, אם היית מעוניין.

קלאמש: במי, בדך?

אראבלה: אני נואשת, אתה לא רואה?

קלאמש: רואה.

אראבלה: אתה הצי'אנס האחרון שלי לאהבה.

אם לא תאהב אותי אקפוץ למסילה.

זהו התוודתי.

ואתה יודע מה יקרה אם אקפוץ?

דם, בשר אנושי, כתמים ולכלוך

אני אראבלה, לא נייר עטיפה,

אני נדבקת, כתום שלא ניתן להסרה.

ואתה יודע כמה זמן זה ייקח לנקות?

הרבה זמן!

ומי ירצו שיעשה זאת?

קלאמש: קלאמש.

וקלאמש לא נועד לכאלו עבודות!

חכי! איזה מן בן אדם את חושבת שאני?

אראבלה: אדם נטול חמלה.

קלאמש: אני נטול חמלה?

אראבלה: נטול. נטול!

[אראבלה נסערת, מוציאה מהפח את נייר העטיפה.]

אני משפילה את עצמי בפניך

בקריאות נואשות של אהבה

ואתה, כל עניינך זה סניטריה

וניירות עטיפה.

[זורקת את נייר הטיפה על קלאמש. פאווה. קלאמש מרים את נייר העטיפה.]

קלאמש: אני מצטער. לא אוכל להתאהב

במסגרת זמן כל כך קצרה.

אראבלה: אז למסילה.

קלאמש: בבקשה אל תקפצי.

אראבלה: אלה החיים שלי.

זכותי לסיים אותם כשארצה.

עכשיו לך, תביא מגב ומטאטא.

[צפירת רכבת. אראבלה הולכת לקצה הרציף. קלאמש מרים את נייר העטיפה, מתבונן בו. זה מחלחל אליו.]

קלאמש: לא חבל.

אראבלה: חבל על מה?

קלאמש: למות בגלל חוסר אהבה?

אראבלה: יש לי ברירה?

קלאמש: אל תעשי את זה.

אראבלה: מצטערת, התחייבתי בפני עצמי

אם אחזור עכשיו הביתה,

לא אוכל להסתכל על עצמי במראה.

[פאווה. קלאמש מסתכל על הנייר העטיפה. על אראבלה. על נייר העטיפה.]

קלאמש: אני מוכן לנסות!

אראבלה: מה?

קלאמש: שלא יגידו שקלאמש הוא בן אדם נטול חמלה

שיש לו עניין עם ניירות עטיפה.

[זורק את הנייר לרצפה.]

אראבלה: באמת?

קלאמש: ברצינות גמורה. בואי ננסה לפני שהרכבת מגיעה.

[נעמדת מול קלאמש.]

קלאמש: מה עושים עכשיו?

אראבלה: אהמ... אהמ... [מניחה את היד שלו על החזה שלה.] תיגע. אוהב?

קלאמש: נעים, מרגיש כמו פוך. אבל לא.

[שתיקה]

אראבלה: אהמ... אהמ... אולי אם ארקוד בפניך זה יעזור?

קלאמש: אין מה להפסיד.

[אראבלה רוקדת בפניו]

אראבלה: האם הריקוד נאה בעיניך?

קלאמש : נאה, כן.
 אראבלה : והבשר המפזז נאה בעיניך?
 קלאמש : נאה כן.
 אראבלה : והדדיים? הנאים בעיניך הקפצוצים?
 קלאמש : מאוד נאים.
 אראבלה : נו?
 קלאמש : רטט קל.
 אראבלה : רטט קל זה לא מספיק!

[נשמעת צפירת הרכבת.]

קלאמש : הרכבת מגיעה. מה נעשה?
 אראבלה : אולי אם תעצום עיניים.
 קלאמש : לעצום עיניים?
 אראבלה : תעצום עניים ותסתכל עמוק בתוך הלב. אולי תגלה
 שאהבת אותי מהרגע הראשון
 קלאמש : אני מוכן לנסות [עוצם את עיניו] הנה אני מסתכל עמוק.
 כן, כן, הנה.
 אראבלה : מה, מה? מהר!
 קלאמש : שנכנסת לתחנה...
 אראבלה : כן?
 קלאמש : החסרתי פעימה.
 אראבלה : החסרת, ראיתי, מה עוד?
 קלאמש : ואיך רבנו, באלגנטיות על נייר עטיפה.
 אראבלה : ריב לתפארת. רצית לדעת אם אני רווקה.
 קלאמש : באמת תהיתי באותו השנייה.
 ואת מיהרת לתת תשובה.
 אראבלה : ריב האוהבים הראשון שלנו
 רצית לבחון כמה אני מקריבה.
 קלאמש : הקרבת המון.
 אראבלה : ואז נגעת בי, שמת יד עלי ולחצת.
 קלאמש : לא יכולתי להתאפק.
 אראבלה : אם לא הייתי עוצרת אותך היינו מממשים!
 קלאמש : כמה כמהה אני למימוש.
 אראבלה : אז ממש.
 קלאמש : לממש!
 אראבלה : כן ממש!
 קלאמש : מתי?

אראבלה: עכשיו!

[קלאמש מנסק אותה נשיקה חושנית וגדולה. הרכבת נכנסת לתחנה הם מתנשקים נשיקה ארוכה. אנשים יורדים. ואז דממה.]

קלאמש: [סימולטנית] וואו!

אראבלה: [סימולטנית] וואו!

קלאמש: אני מרגיש כל כך מטונף.

אראבלה: אני מרגישה כל כך צעירה.

[שתיקה]

אראבלה: הצלת אותי קלאמש,

אתה גם בן אדם וגם מנהל תחנה.

קלאמש: תודה.

[שתיקה]

מה עושים עכשיו?

אראבלה: אני לא יודעת.

אף פעם לא הייתי אחרי הנשיקה.

קלאמש: מה עושים אחרי הנשיקה?

אראבלה: אני יודעת.

[אראבלה ניגשת לנייר העטיפה וזורקת אותו לפח.]

אראבלה: אחרי הנשיקה חזרנו אלי לממש.

מימשנו כל הלילה, וככה כל יום.

בסוף התחתנו.

היה מאוד נחמד

מאוד רומנטי, מאוד נעים.

אבל כבר אחרי שבועיים,

הנעים הפך לשיחות וריבים

איומים. המון בכי, המון רעל

מיליון מחשבות על ילדים.

לפעמים, משלימים, אולי סולחים

ואז כן, יש קצת צחוק.

לזה חיכיתי שלושים ושבע שנים?

זאת אהבה!?

מה חשבת לעצמך אראבלה, מה?

עכשיו תצטרכי לחכות שיתפגר

כדי לחזור להיות...

רווקה.